

Andrzej Rybak

Leon Kosior (1927-2011)

Scientific Bulletin of Chełm - Section of Pedagogy nr 1, 171-173

2015

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

LEON KOSIOR (1927-2011)

ANDRZEJ RYBAK

Kosior Leon (1927-2011) żołnierz AK, kapitan artylerii, profesor szkoły średniej. Urodził się 18 sierpnia 1927 r. w miejscowości Stale, pow. Tarnobrzeg, woj. lwowskie (obecnie woj. podkarpackie), jako syn Andrzeja (legionisty, Kawalera Orderu Virtuti Militari, pracownika Urzędu Powiatowego w Tarnobrzegu, a od 1933 r. - pracownika PKO we Lwowie) i Katarzyny z d. Bałata.

W 1939 r., po ukończeniu Szkoły Powszechnej im. Marii Magdaleny we Lwowie, rozpoczął naukę w Gimnazjum im. Henryka Sienkiewicza. Niestety wojna przekreśliła te plany. Jego matka Katarzyna zginęła 14 września 1939 r., w czasie bombardowania Lwowa, wraz ze 143 mieszkańcami kamienicy. Leon Kosior, razem z braćmi został wtedy ranny.

Po zajęciu Lwowa przez Armię Czerwoną rodzina Kosiorów, podobnie jak inni polscy mieszkańcy miasta, przeżywała trudne życiowe chwile. Groźba wywózki do Kazachstanu spowodowała, że jej członkowie zdecydowali się wyjechać w 1942 r. „na ochotnika” do pracy w odległych od Lwowa lasach. Jednak ciężkie warunki pracy przy wyrębie (wielogodzinna praca na mrozie, głodowe racje żywnościowe: 250 gram chleba dziennie) spowodowały, że uciekli korzystając z chwilowej nieuwagi dozoru z powrotem do Lwowa. Tu, pracując dorywczo, Leon kontynuował naukę w szkole z ukraińskim językiem wykładowym. Panujący w mieście głód i niedostatek spowodowały, że Leon z bratem Marianem przenieśli się w rodzinne strony, gdzie pomagali dziadkom prowadzić gospodarstwo rolne. Podjęli też wówczas działalność w lokalnych strukturach konspiracyjnych.

Po wypędzeniu Niemców, Leon ujawnił się i wstąpił w szeregi Odrodzonego Wojska Polskiego. W wojsku został skierowany do Oficerskiej Szkoły Artylerii w Toruniu, którą ukończył w 1950 r. zajmując III lokatę i awansując na stopień podporucznika. Jako oficer został skierowany do pracy w Sztapie Generalnym Wojska Polskiego w Warszawie. W 1952 r. przeniesiony został na stanowisko Szefa Sztabu Dywizjonu Szkolnego w Pułku Artylerii Lekkiej w Chełmie. W ramach pokojowej redukcji Polskich Sił Zbrojnych, w 1956 r., w stopniu porucznika, odszedł z wojska do cywila. Podjął wtedy pracę

w Lubelskim Przedsiębiorstwie Budownictwa Przemysłowego na stanowisku kierownika zaopatrzenia w nowo budującej się Cementowni Chełm I. Po uruchomieniu zakładu pracował w nim – jako kierownik działu zaopatrzenia, a następnie kierownik działu ekonomicznego. Pracując w chełmskiej cementowni kontynuował przerwana wcześniej naukę, najpierw w Liceum Ekonomicznym im. Vetterów w Lublinie, a po maturze studiował na Akademii Ekonomicznej w Krakowie, gdzie uzyskał stopień magistra ekonomii. W latach 1972 – 1973 ukończył ekonomiczne studium podyplomowe w Instytucie Kształcenia Nauczycieli w Lublinie.

W 1972 r., przyjął posadę nauczyciela zaproponowaną mu przez ówczesnego dyrektora Liceum Ekonomicznego w Chełmie - Kazimierza Kosowicza. W tej też placówce zainicjował i zorganizował pierwszą i jedyną w województwie lubelskim doskonale zorganizowaną i wyposażoną pracownię ekonomiczną. Pracował nad wdrożeniem komputeryzacji w swojej szkole i doprowadził do jej uruchomienia - co przyczyniło się do wprowadzenia nowych metod nauczania, za co otrzymał nagrodę Ministra Edukacji Narodowej i nominację na Profesora Szkoły Średniej. Dla rozszerzenia wiedzy ekonomicznej organizował dla młodzieży wyjazdy do wyższych szkół na terenie całego kraju (Poznań, Przemyśl, Kraków, Gdańsk, Wrocław), co zaowocowało podjęciem, przez uczniów Liceum Ekonomicznego, nauki na tych uczelniach. W latach siedemdziesiątych współorganizował, na terenie Ziemi Chełmskiej, liczne koła Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego. W macierzystej szkole pełnił funkcję opiekuna Ochotniczych Hufców Pracy i z tej racji organizował wymianę młodzieży w kraju i zagranicą. Pełnił wiele funkcji społecznych: był ławnikiem i kuratorem społecznym w Wydziale Karnym Sądu Rejonowego w Chełmie. Pracował też jako rzeczoznawca w tej placówce sądowej. W okresie stanu wojennego był wraz z młodzieżą dyskryminowany za zawieszenie w klasie krzyża.

Miał wiele zainteresowań: literatura, poezja, fotografia, numizmatyka, filatelistyka. Z pasją oddawał się analizie ekonomii i gospodarki kraju na tle współczesnego świata.

Od 1991 r. aktywnie przebywał na emeryturze. Dzielił się swoją wiedzą i doświadczeniem stale współpracując ze swoimi wychowankami i z młodzieżą aktualnie uczącą się w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w Chełmie i Akademii Ekonomicznej w Krakowie.

Za swoją pracę zawodową i społeczną otrzymał wiele nagród, dyplomów oraz osobistych podziękowań. Z dniem 11 czerwca 2001 r. został mianowany przez Ministra Obrony Narodowej do stopnia kapitana.

W 1954 r. zawarł związek małżeński z Teresą Strzelecką, córką znanego w Chełmie kolejarza - budowniczego linii kolejowych na terenie Lubelszczyzny i kraju. Był ojcem

dwójki dzieci: Grażyny (1955 r.) i Tomasza (1960 r.). Obydwoje są absolwentami lubelskich uczelni.

Leon Kosior miał 3 braci: Henryka (1920 r.) - słuchacza Szkoły Pancерnej w Żółkwi, żołnierza Armii Andersa - uczestnika bitwy pod Monte Cassino; Mariana (1922r.) - żołnierza AK, w latach 1947-1951 więźnia politycznego za walkę o niepodległy byt Państwa Polskiego; Leopolda (1924 r.)- żołnierza AK, pracownika kopalni siarki w Jeziórku k. Tarnobrzega.

Leon Kosior zmarł w dniu 2 listopada 2011 r. Został pochowany na Cmentarzu Komunalnym przy ul. Mościckiego w Chełmie.

Bibliografia: Kosior L., *Pamiętnik wspomnień* – rękopis w zbiorach rodziny; „*Moja szkoła...*” *Wspomnienia nauczycieli Chełmszczyzny*, Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa, red. P. Mazur, Chełm 2009; „Tarnobrzесkie Zeszyty Historyczne” 1995, nr 9; „Tarnobrzесkie Zeszyty Historyczne” 2011, nr 36.